

Predikan i Kyrkhults kyrka 2011 av Tobias Bäckström

6 sönd. efter tref

”Efterföljelse”

1 Kung 19:19-21

1 Kor 9:19-26

Luk 9:51-62

Ps: 6, 280, 606, 276, 300

Idag möter vi tre personer i evangelieläsningen. Det börjar med att Jesus vände sina steg mot Jerusalem. Eller som det ordagrant står: han vände sitt ansikte mot Jerusalem. Det var inte bara till det yttre som han gjorde det. I sitt inre så vände han sig mot det som väntade i Jerusalem. Den vandring som han nu påbörjade skulle sluta på korset. Jesus visste det. När han nu vänder sitt ansikte mot detta, mot allt motstånd och lidande så är det med stor inre beslutsamhet. Han vänder sitt ansikte mot Jerusalem.

Motståndet börjar redan på vägen. I den samariska byn så ville man inte ta emot honom. Jakob och Johannes vill straffa byborna med eld från himlen. Vi kan häpna över deras iver att förgöra sina motståndare. Men Jesus tillrättavisar dem. Ont ska inte bemötas med ont. Det är inte så Jesus kommer att segra över sina fiender. Tvärtom, under hela vandringen till korset så kommer Jesus låta det ske som sker. Något motstånd kommer han inte att göra. Han har accepterat sitt öde.

Istället fortsatte de vandringen till en annan by. Och det är här som vi stöter på de tre personerna, tre olika möten med Jesus. Den förste kommer fram och säger glatt: ”Jag ska följa dig vart du än går!” Fantastiskt! Någon som vill följa Jesus utan förbehåll! Tänk vad glada vi skulle bli om vi mötte någon som sa detta. Så Jesus tar väl emot honom med öppna armar, presenterar honom för de andra lärjungarna och framhäver honom som ett föredöme? Eller? Nej, Jesus varnar honom istället: ”Rävarna har sina lyor, fåglarna har sina bon, men Människosonen har inget ställe att luta sitt huvud.” Innebörden är: tänk dig för! Du vet inte vad du ger dig in på. Det är inte så att Jesus avvisar honom, men efterföljelse är inget liv i trygghet och bekvämlighet, till och med rävarna och fåglarna har det tryggare och bekvämare.

Jesus konkurrerar inte med det övriga samhället genom att bjuda över och lova ännu mer. Att bli kristen innebär inte att livet blir som en dans på rosor. Så var det aldrig avsett, och det är kanske något som vi behöver tänka på när vi talar om vad tron innebär. Jesus lockade inte med löfte om lycka och trygghet. Och är det inte ofta så, att de som till en början är tveksamma, det är de som i längden blir uthålliga när de övertygas om en sak. Medan de som ivrigt och snabbt ger sig in i något ger upp först.

Den andra personen blir uppmanad av Jesus: ”Följ mig!” Det är inte han som tar initiativ utan Jesus som kommer till honom. Och mannen svarar: ”Låt mig först begrava min far”. En högst legitim önskan, kan man ju tycka. Att missa en begravning av en nära anhörig gör man inte

gärna. Att ge dem den sista tjänsten var en helig plikt. Ändå så duger det inte som anledning att dröja: "Låt de döda begrava sina döda."

Är det så att det egentligen är en undanflykt? Genom att ange ett sådant tungt vägande skäl borde han vara ursäktad. Men Jesus ger honom inte den undanflykten.

Den tredje mannen kommer till Jesus, det är han som tar initiativ och säger sig vilja följa honom, men först vill han ta farväl av dem där hemma. Åter en rimlig önskan. Men Jesus svar blir: "Den som ser sig om när han satt sin hand till plogen, passar inte till Guds rike".

Jesus är ibland väldigt besvärlig. Han sätter ofta saker på sin spets. Han är nu på vandring och för dem som möter honom så gäller det att gripa tillfället i flykten, ingenting får komma emellan. Kanske förstår Jesus också deras tveksamhet. De är inte riktigt övertygade och kommer därför med förbehåll.

"Följ mig" säger Jesus. Vi säger: "Om en stund, jag ska bara..."

Ett av våra problem är väl hur lätt vi splittras. Vi dras åt olika håll. Nutidsmänniskans liv är kanske mer fragmentarisk än någonsin. Därför är Jesus ord viktiga för oss idag: "Den som ser sig om när han satt sin hand till plogen, passar inte för Guds rike".

För hur lätt är det inte att vi ser oss om. Vi vågar sällan satsa helhjärtat på en sak, utan sneglar samtidigt på något annat. Vi vill ha flyktvägar, kunna dra oss tillbaka om något inte skulle visa sig motsvara våra förväntningar.

Då är det kanske inte så lockande att följa Jesus. Det är nämligen inte alltid som det ger framgång och fördelar för egen del. Men vi följer inte Jesus för att få ut något för egen del. Vi följer honom för att han är värd att följa, han är Guds son som blivit sänd till oss.

Det Jesus vill är att vi ska bränna våra skepp, att vi ska satsa allt på honom. Jesus vill ge oss ett odelat hjärta. Och tänk vad fri en sådan människa är, som är odelad. Den som ständigt tvekar blir snart utbränd, när man velar så går en massa energi till spillo.

Jag tänker på en berättelse om Alfons Åberg och hans pappa. Det är så mycket som Alfons ska göra när pappa tjarar på honom för att de ska iväg till dagis. "Jag ska bara..." säger Alfons hela tiden. Och så kommer han med den ena saken efter den andra.

I dagens evangelium så är det högst relevanta "ska bara" som framförs. "Jag ska bara begrava min far", "jag ska bara ta farväl". Några mer legitima skäl än så att dröja finns väl inte och jag tror att det är just därför som de används som exempel. För att varna oss. Det kan bli ett "ska bara" för mycket.

Tre möten med Jesus, tre olika personer. Men hur det gick för dem? Följde de Jesus eller inte? Det står det inget om. Nej, det är bara du som kan svara på det. Vem av dessa tre är du? Är du den ivrige som själv tar initiativ, men som kanske inte har tänkt över svårigheterna som kan komma. Eller den som Jesus uppmanar och kallar, men som vill vinna betänketid. Eller den tredje, som vill följa men som samtidigt har svårt att släppa det liv som han har.

Herre, tack för att du kallar oss att följa dig. Vi ber om mod och beslutsamhet så att vi inte ser oss om, utan har blicken fäst på dig. Amen